

Ustawa
o broni i amunicji
(projekt)

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady posiadania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broni i amunicji, jej nabywania i zbywania, przechowywania, noszenia, przenoszenia, używania, przywozu i wywozu za granicę, prowadzenia rejestru broni oraz funkcjonowania strzelnic.

Art. 2. Przepisy ustawy nie dotyczą:

- 1) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Biura Ochrony Rządu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Więziennej oraz innych państwowych formacji uzbrojonych, w odniesieniu do których dostęp do broni i amunicji regulują odrębne przepisy;
- 2) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie żołnierzy armii państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z przedsięwzięciami wojskowymi realizowanymi wspólnie z Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej, a także na podstawie umów i porozumień międzynarodowych;
- 3) obrotu z zagranicą bronią i amunicją, technologiami i usługami mającymi znaczenie dla obronności, bezpieczeństwa lub ważnych interesów Państwa oraz wytwarzania, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji w celach przemysłowych lub handlowych, a także obrotu nimi na podstawie odrębnych przepisów;
- 4) przemieszczania broni i amunicji przez koncesjonowanych przedsiębiorców.

Rozdział 2
Broń i amunicja

Art. 3. 1. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) amunicji – należy przez to rozumieć amunicję do broni palnej, gazowej, sygnałowej i hukowej, w postaci naboju scalonych i naboju ślepych przeznaczonych do strzelania z broni palnej, gazowej, sygnałowej i hukowej;
- 2) broni – należy przez to rozumieć broń palną, broń gazową, broń sygnałową, broń hukową oraz broń pneumatyczną;
- 3) broni bocznej zapłonu – należy przez to rozumieć broń palną, gazową, sygnałową i hukową, do której stosuje się naboje systemu Floberta z masą inicjującą zawalcowaną w przetłoczeniu dennej części łuski, oraz naboje systemu Lefauchaux z zapłonem sztyftowym;
- 4) broni centralnego zapłonu – należy przez to rozumieć broń palną, gazową, sygnałową i hukową inną niż broń bocznej zapłonu;
- 5) broni czarnoprochowej – należy przez to rozumieć ładowaną od strony wylotu lufy broń odprzodową, na amunicję rozdzielnego ładowania, przystosowaną do strzelania wyłącznie prochem czarnym (dymnym);
- 6) broni długiej – należy przez to rozumieć każdą broń inną niż broń krótka;

- 7) broni gazowej – należy przez to rozumieć urządzenie wielokrotnego użycia, które w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego jest zdolne do wystrzelenia substancji obojętnej lub drażniącej;
- 8) broni gładkolufowej – należy przez to rozumieć broń palną o lufach niegwintowanych, przeznaczoną do odstrzeliwania naboju śrutowych i naboju z pociskiem jednolitym typu breneka, przeznaczonych do broni gładkolufowej;
- 9) broni historycznej – należy przez to rozumieć broń wytworzoną nie później niż w 1870 roku oraz funkcjonalne repliki i kopie takiej broni;
- 10) broni hukowej – należy przez to rozumieć urządzenie wielokrotnego użycia, które służy do odpalenia naboju wywołującego sygnał akustyczny i które nie jest zdolne do wystrzelenia pocisku ani substancji obojętnej lub drażniącej, a produkty spalania ładunku są zdolne przemieścić się na odległość co najmniej 2 metrów, nie większą jednak niż 5 metrów;
- 11) broni jednostrzałowej – należy przez to rozumieć broń bez magazynka, którą ładuje się przed każdorazowym strzałem poprzez ręczne wprowadzenie naboju do komory naboju lub pocisku do lufy;
- 12) broni krótkiej – należy przez to rozumieć broń z lufą, której długość nie przekracza 300 mm lub której całkowita długość nie przekracza 600 mm;
- 13) broni palnej – należy przez to rozumieć urządzenie, które w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego jest zdolne do wystrzelenia pocisku, a przez to do rażenia celów na odległość, a energia kinetyczna pocisku opuszczającego broń palną przekracza 17 J;
- 14) broni pneumatycznej – należy przez to rozumieć urządzenie, które w wyniku działania sprężonego gazu jest zdolne do wystrzelenia pocisku, a przez to do rażenia celów na odległość, a energia kinetyczna pocisku opuszczającego broń pneumatyczną przekracza 17 J;
- 15) broni powtarzalnej – należy przez to rozumieć broń, która po wystrzeleniu pocisku może zostać ponownie naładowana ręcznie z magazynka lub bębna naboju;
- 16) broni pozbawionej cech użytkowych – należy przez to rozumieć broń, u której stwierdzono pozbawienie w sposób trwały cech użytkowych wszystkich istotnych części broni w taki sposób, że nie jest zdolna do wystrzelenia pocisku lub innej substancji oraz do wywołania efektu wizualnego lub akustycznego, a przywrócenie broni cech użytkowych bez podjęcia czynności specjalistycznych nie jest możliwe;
- 17) broni samoczynnej – należy przez to rozumieć broń, która jest przystosowana do odstrzelenia za jednym uruchomieniem urządzenia spustowego więcej niż jednego naboju;
- 18) broni samopowtarzalnej – należy przez to rozumieć broń, która automatycznie ładuje się po każdorazowym wystrzeleniu pocisku i która może odstrzelić tylko jeden nabój za jednym uruchomieniem urządzenia spustowego;
- 19) broni sygnałowej – należy przez to rozumieć urządzenie wielokrotnego użycia, które w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego jest zdolne do wystrzelenia pocisku lub substancji wywołującej sygnał wizualny, wizualno-akustyczny albo akustyczny;
- 20) urządzenia niebezpieczne – należy przez to rozumieć ostrza ukryte, kastety, paralizatory elektryczne o prądzie wyładowania powyżej 10 mA, broń cięciwowa o sile naciągu cięciwy powyżej 75 kG.

Art. 4. 1. Gotowe lub obrobione istotne części broni lub amunicji uważa się za broń lub amunicję.

2. Za obrobione istotne części broni uważa się takie części, które mogą być zamontowane w broni i pełnić swe funkcje użytkowe bez konieczności dalszej specjalistycznej obróbki.

3. Istotnymi częściami broni są: lufa, szkielet, komora zamkowa lub baskila, zamek, bęben naboju oraz urządzenia przeznaczone do tłumienia hałasu spowodowanego wystrzałem.

4. Istotnymi częściami amunicji są: pociski wypełnione materiałem wybuchowym, zapalającym albo innymi substancjami, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu oraz materiał miotający w postaci prochu strzelniczego i jego substytutu.

Art. 5. 1. Zabronione jest dokonywanie samowolnych ingerencji w konstrukcję broni zmieniających jej rodzaj, kaliber, typ naboju lub sposób działania, a w szczególności przerabianie broni gazowej, sygnałowej, hukowej i pneumatycznej na broń palną.

2. Ingerencje, o których mowa w ust. 1, uważa się za wyrób broni.

Art. 6. W rozumieniu ustawy broń i amunicja dzieli się na następujące kategorie:

- 1) A – broń i amunicja, której posiadanie jest zabronione, z wyjątkami przewidzianymi w art. 8 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy;
- 2) B – broń i amunicja, którą wolno posiadać na podstawie pozwolenia na broń;
- 3) C – broń i amunicja, którą wolno posiadać na podstawie obywatelskiej karty broni;
- 4) D – broń i amunicja, którą wolno posiadać bez pozwolenia.

Art. 7. 1. Do kategorii A zalicza się:

- 1) broń lufową o kalibrze większym niż 40 mm, oraz granatniki;
- 2) samoczynną broń palną, gazową i sygnałową;
- 3) broń wytworzoną lub przerobioną w sposób pozwalający na zatajenie jej przeznaczenia, a także broń imitującą inne przedmioty;
- 4) amunicję z pociskami wypełnionymi materiałami wybuchowymi, zapalającymi albo innymi substancjami, których działanie zagraża życiu, oraz pociski do takiej amunicji;
- 5) amunicję z pociskami o zwiększonej penetracji, wykonanymi albo zawierającymi rdzeń wykonany z materiału o twardości większej, niż 50 HRC.

2. Do kategorii B zalicza się:

- 1) każdą broń inną niż broń kategorii A i broń kategorii D;
- 2) amunicję do broni określonej w pkt 1, w tym proch strzelniczy.

3. Do kategorii C zalicza się:

- 1) broń krótką palną bocznego zapłonu, z wyjątkiem samopowtarzalnej;
- 2) broń długą palną bocznego zapłonu;
- 3) broń długą palną gładkolufową, z wyjątkiem samopowtarzalnej;
- 4) broń sygnałową;
- 5) broń gazową;
- 6) broń hukową samoczynną;
- 7) broń pneumatyczną;
- 8) broń czarnoprochową;
- 9) amunicję do broni określonej w pkt 1 - 6 i 8, w tym proch czarny i jego substytutu;
- 10) urządzenia niebezpieczne.

4. Do kategorii D zalicza się:

- 1) broń hukową, z wyjątkiem samoczynnej;
- 2) broń historyczną;
- 3) broń pozbawioną cech użytkowych;
- 4) amunicję do broni określonej w pkt 1, oraz amunicję do broni określonej w pkt 2 w postaci prochu czarnego w ilości do 500 g.

Rozdział 3 **Pozwolenia na broń**

Art. 8. Ustala się następujące rodzaje pozwoleń na broń:

- 1) obywatelska karta broni – umożliwia nabywanie i posiadanie broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 3;
- 2) pozwolenie podstawowe – umożliwia nabywanie i posiadanie broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 2, w tym amunicji samodzielnie wytwarzanej z komponentów, oraz prochu strzelniczego;
- 3) pozwolenie rozszerzone – umożliwia nabywanie i posiadanie broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 2, w tym amunicji samodzielnie wytwarzanej z komponentów, oraz prochu strzelniczego, a także ukryte noszenie krótkiej broni palnej;
- 4) pozwolenie obiektowe – umożliwia nabywanie i posiadanie broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, przez przedsiębiorców prowadzących strzelnice i ośrodki szkoleniowe, producentów i dystrybutorów broni i amunicji, specjalistyczne firmy ochrony osób i mienia, kluby i organizacje sportowe, realizatorów przedsięwzięć artystycznych, w szczególności teatralnych i filmowych;
- 5) pozwolenie muzealne – umożliwia nabywanie i posiadanie wszelkiej broni i amunicji, która jest gromadzona przez placówki muzealne działające na podstawie odrębnych przepisów, oraz nabywanie i posiadanie broni i amunicji, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2, 3 i 5 oraz ust. 2, gromadzonej w ramach kolekcji tworzonych przez prywatnych kolekcjonerów.

Art. 9. Nie wymaga się posiadania pozwolenia na broń przez osoby fizyczne w wypadku używania tej broni w celach rekreacyjnych, sportowych lub szkoleniowych na terenie strzelnicy.

Art. 10. Broni i amunicji nie może posiadać osoba:

- 1) która nie ma ukończonych 21 lat;
- 2) skazana prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia lub ograniczenia wolności za umyślne przestępstwo:
 - a) przeciwko życiu i zdrowiu,
 - b) przeciwko mieniu,
 - c) przeciwko wolności seksualnej i obyczajności,
 - d) z zastosowaniem przemocy lub groźbą jej użycia,
 - e) określone w art. 263 § 1-3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.¹);
- 3) u której stwierdzono stan chorobowy lub istotne zaburzenie funkcjonowania psychologicznego, wymienione w załączniku nr 1;
- 4) nieposiadająca miejsca zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 11. 1. Pozwolenia na broń wydaje w drodze decyzji administracyjnej wójt, burmistrz lub prezydent miasta właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub miejsce rejestracji podmiotu ubiegającego się o wydanie pozwolenia.

¹ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729, Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027, Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1953, Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479, Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 218, poz. 1592, Nr 226, poz. 1648 oraz z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378.

2. Wydanie pozwolenia na broń jest odpłatne.
3. Opłata, o której mowa w ust.2, stanowi dochód jednostki samorządu terytorialnego, której organ wydaje pozwolenie na broń.
4. Każde wydanie pozwolenia musi zostać niezwłocznie odnotowane w Centralnej Ewidencji Broni i Posiadaczy, zwanej dalej „CEBiP”.
5. Rejestracji broni dokonuje w CEBiP na podstawie dowodu nabycia organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń.
6. Zmian w CEBiP dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń na podstawie dowodu przeniesienia własności.
7. Wykreślenia broni z CEBiP dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń, na podstawie dowodu złomowania broni lub pozbawienia jej cech użytkowych, wystawionego przez koncesjonowany zakład rusznikarski.
8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zasady organizacji i funkcjonowania systemu CEBiP, mając na celu uzyskanie możliwości tworzenia historii każdego egzemplarza broni oraz każdego posiadacza broni i przez to ścisłą kontrolę stanu posiadania broni przez obywateli.
9. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory pozwoleń oraz kwoty opłat za ich wydawanie, mając na celu wyraźne rozróżnienie graficzno-kolorystyczne poszczególnych rodzajów pozwoleń; pozwolenia powinny mieć formę karty z tworzywa sztucznego, o rozmiarach odpowiadających rozmiarom innych dokumentów tożsamości (np. dowody osobiste, prawa jazdy). Opłata za wydanie pozwolenia nie może przekroczyć faktycznych kosztów wykonania dokumentu.

Art. 12. 1. Obywatelską kartę broni wydaje się na wniosek osoby, wobec której nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 10.

2. Do wniosku o wydanie obywatelskiej karty broni należy dołączyć:

- 1) informację o wnioskodawcy z Krajowego Rejestru Karnego;
- 2) zaświadczenie od lekarza orzecznika, po zasięgnięciu w razie potrzeby opinii lekarzy specjalistów.

Art. 13. 1. Pozwolenie podstawowe wydaje się osobie, wobec której nie zachodzą okoliczności wymienione w art.10, która zdała egzamin dopuszczający do posiadania broni lub posiada obywatelską kartę na broń przez okres co najmniej trzech lat.

2. Procedura przeprowadzania i warunki zaliczenia egzaminu dopuszczającego są określone w załączniku nr 2 do ustawy.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych opublikuje, w drodze rozporządzenia, zestaw 100 pytań egzaminacyjnych wraz z odpowiedziami, o których mowa w załączniku nr 2, mając na celu sprawdzenie znajomości zagadnień wymienionych w załączniku nr 2 oraz uzyskanie jednolitych i obiektywnych warunków zdawania egzaminu na terenie całego kraju.

4. Jako równorzędne wypełnienie warunku zaliczenia egzaminu, o którym mowa w ust.1, traktuje się zdanie egzaminu dopuszczającego do wykonywania polowania organizowanego przez Polski Związek Łowiecki oraz egzaminu dopuszczającego do uprawiania sportu kwalifikowanego, organizowanego przez polski związek sportowy, jeżeli uprawiane przez ten związek konkurencje wymagają użycia broni, o której mowa w art. 7 ust. 2.

5. Jeżeli osoba ubiegająca się o pozwolenie na broń nie posiada obywatelskiej karty broni, do wniosku o wydanie pozwolenia na broń należy dołączyć:

- 1) informację o wnioskodawcy z Krajowego Rejestru Karnego;
- 2) zaświadczenie od lekarza orzecznika, po zasięgnięciu w razie potrzeby opinii lekarzy specjalistów.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, maksymalne stawki opłaty za egzamin dopuszczający, dbając o zachowanie finansowej dostępności egzaminu dla ogółu obywateli.

Art. 14. 1. Rozszerzone pozwolenie na broń otrzymuje osoba, która:

- 1) posiada pozwolenie podstawowe;
- 2) zda egzamin kompetencyjny przed odpowiednią komisją egzaminacyjną.

2. Procedura przeprowadzania i warunki zaliczenia egzaminu kompetencyjnego są określone w załączniku nr 3 do ustawy.

3. Egzamin kompetencyjny należy zdać ponownie w terminie od 34 do 36 miesięcy od czasu zdania egzaminu poprzedniego; w przypadku niezdania egzaminu w wymaganym terminie, posiadacz pozwolenia do czasu ponownego zdania egzaminu traci prawo do noszenia broni.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, maksymalne stawki opłaty za egzamin kompetencyjny, dbając o zachowanie finansowej dostępności egzaminu dla ogółu obywateli.

Art. 15. Pozwolenie obiektowe wydaje się następującym podmiotom:

- 1) klubom i organizacjom o charakterze sportowym;
- 2) przedsiębiorcom prowadzącym strzelnice, działające zgodnie z wymogami określonymi w art. 25;
- 3) koncesjonowanym przedsiębiorcom wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania broni i amunicji, obrotu bronią i amunicją, rusznikarską, ochrony osób i mienia.

Art. 16. 1. Pozwolenie muzealne wydaje się:

- 1) placówkom muzealnym ujętym w rejestrze muzeów prowadzonym przez ministerstwo właściwe do spraw ochrony narodowego dziedzictwa kulturowego;
- 2) osobom, wobec których nie zachodzą okoliczności określone w art. 10, i które są w stanie zapewnić warunki przechowywania kolekcji wymagane dla placówek muzealnych.

2. Minister właściwy do spraw ochrony narodowego dziedzictwa kulturowego określi, w drodze rozporządzenia, warunki przechowywania zbiorów oraz ich ekspozycji, jakie musi spełniać placówka muzealna, osoba prawna lub osoba fizyczna gromadząca zabytki kultury, mając na celu stworzenie sprzyjających warunków do zachowania zabytków kultury narodowej dla potomności i ich odpowiedniego eksponowania dla dobra ogółu obywateli.

Art. 17. 1. Na wniosek posiadacza broni właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub miejsce rejestracji podmiotu wójt, burmistrz lub prezydent miasta wydaje Europejską Kartę Broni palnej, zwaną dalej „EKB”.

2. EKB wydaje się na okres do 5 lat; po upływie terminu ważności EKB na wniosek posiadacza może być przedłużona na kolejny okres.

3. W przypadku cofnięcia pozwolenia na broń EKB traci ważność i podlega zwrotowi organowi, który ją wydał.

4. W EKB zamieszcza się informacje o:

- 1) tożsamości posiadacza broni palnej, w tym:
 - a) nazwisko i imię, lub pełną nazwę podmiotu,
 - b) datę i miejsce urodzenia, lub datę rejestracji podmiotu,
 - c) adres miejsca stałego pobytu, lub adres podmiotu;
- 2) danych identyfikacyjnych broni palnej wraz ze wskazaniem kategorii broni palnej, o której mowa w art. 7;

- 3) okresie ważności EKB;
 - 4) utracie broni palnej;
 - 5) państwach członkowskich Unii Europejskiej, na których terytorium posiadanie broni palnej, określonej w EKB, jest zakazane albo możliwe na podstawie pozwolenia.
5. EKB może zawierać także informacje o wymogach władz innych państw Unii Europejskiej dotyczących zezwoleń na wwóz lub przewóz przez terytorium tych państw broni palnej.
6. Wpisów do EKB dokonuje właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub miejsce rejestracji podmiotu wójt, burmistrz lub prezydent miasta, a w wyznaczonym do tego miejscu i zakresie – właściwe władze innych państw członkowskich Unii Europejskiej.
7. Kategorie broni palnej, określone w art. 7, odpowiadają kategoriom broni palnej określonym w przepisach o kontroli nabywania i posiadania broni, wydanych przez właściwy organ międzynarodowy i uwzględniają klasyfikację określoną w tych przepisach.
8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór EKB, spełniający wymogi, o których mowa w ust. 4 i 5, mając na celu zachowanie zgodności z Dyrektywą Rady nr 91/477/WE z dnia 18 czerwca 1991 r. dotyczącej kontroli nabywania i posiadania broni (z późn. zm.).

Rozdział 4 **Sprzedaż broni i amunicji**

- Art. 18. 1. Sprzedaż broni podlegającej pozwoleniu może być dokonana tylko na rzecz osoby posiadającej odpowiednie pozwolenie, na podstawie przedłożonego pozwolenia.
2. Sprzedaż amunicji podlegającej pozwoleniu może być dokonana tylko na rzecz osoby posiadającej odpowiednie pozwolenie, na podstawie przedłożonego pozwolenia.
3. Sprzedaż broni i amunicji niepodlegającej pozwoleniu może być dokonana tylko na rzecz osoby pełnoletniej, na podstawie przedłożonego dowodu tożsamości.
4. Sprzedaż broni podlegającej pozwoleniu musi zostać zgłoszona do odnotowania w CEBiP przez obie strony transakcji w terminie 5 dni roboczych od dnia zawarcia umowy.

Art. 19. Osoby fizyczne posiadające pozwolenie na broń mogą ją użyczać innym osobom posiadającym pozwolenie na broń tej samej kategorii.

Rozdział 5 **Przenoszenie i przechowywanie broni**

- Art. 20. 1. Obywatelska karta broni, pozwolenie podstawowe i pozwolenie rozszerzone upoważniają ich posiadacza do przechowywania broni i amunicji odpowiedniej kategorii w miejscu zamieszkania oraz przenoszenia jej, z zastrzeżeniem spełnienia wymogów określonych w art. 21.
2. Obiektowe pozwolenie na broń upoważnia jego posiadacza do przechowywania broni oraz amunicji do niej w magazynie broni.
3. Pozwolenie muzealne upoważnia do przechowywania broni i amunicji na terenie placówki muzealnej albo w magazynie broni.
4. Do przenoszenia broni posiadanej na pozwolenie obiektowe lub muzealne uprawnione są osoby mające pozwolenie podstawowe lub rozszerzone oraz pisemne upoważnienie właściciela tej broni.

Art. 21. 1. Broń przenosi się w stanie rozładowanym, umieszczoną w odpowiednim futerale lub pudełku zapewniającym dyskrecję przenoszenia.

2. Osoby posiadające pozwolenie rozszerzone mogą nosić załadowaną broń palną krótką, w sposób zapewniający bezpieczeństwo innych osób i mienia; broń musi być noszona w ukryciu, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w art. 28.

3. Posiadacze broni gazowej mogą nosić ją załadowaną, pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa innych osób i mienia; broń musi być noszona w ukryciu, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w art. 28.

4. Amunicję należy przenosić w sposób zapewniający bezpieczeństwo i uniemożliwiający jej przypadkowe odpalenie w normalnych warunkach.

5. Przewożenie broni i amunicji środkami transportu publicznego, z zastrzeżeniem ust. 6, jest dopuszczalne przy zachowaniu niezbędnych środków bezpieczeństwa, pod warunkiem że broń i amunicja są zabezpieczone w sposób uniemożliwiający powstanie zagrożenia życia, zdrowia lub mienia.

6. Przewożenie broni i amunicji w kabinach pasażerskich statków powietrznych przez osoby inne, niż specjalnie do tego upoważnione na podstawie odrębnych przepisów jest zakazane.

7. Zabrania się przenoszenia broni przez osoby znajdujące się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających.

Art. 22. 1. Broń i amunicję, o których mowa w art. 7 ust. 1, przechowuje się w magazynach broni, a pozostałą broń i amunicję także w zamkniętych metalowych szafach lub kasetach trwale przymocowanych do podłoża.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, warunki, jakie muszą spełniać magazyny broni, mając na celu możliwie skuteczne zabezpieczenie przechowywanej broni i amunicji.

Art. 23. 1. Przesyłanie broni oraz amunicji za pośrednictwem podmiotów zajmujących się przewożeniem i doręczaniem przesyłek jest zakazane z zastrzeżeniem przepisów rozdziału 7.

2. Jednostki przewożące przesyłki pocztowe, w razie stwierdzenia przypadku naruszenia zakazu, o którym mowa w ust. 1, zatrzymują przesyłkę, zawiadamiając o tym najbliższy organ Policji, który jest zobowiązany do jej niezwłocznego protokolarnego przejęcia do depozytu.

Rozdział 6

Warunki używania broni

Art. 24. Broń, która jest zdolna do rażenia celów na odległość, może być używana wyłącznie na strzelnicach, z wyjątkiem sytuacji, których mowa w art. 26 – 28.

Art. 25. 1. Strzelnice powinny być zlokalizowane, zbudowane i zorganizowane w sposób umożliwiający ich bezpieczne funkcjonowanie oraz nienaruszający wymogów związanych z ochroną środowiska.

2. Strzelnice dopuszczone do strzelań innych niż śrutowe powinny być zbudowane i zorganizowane w sposób wykluczający możliwość wydostania się poza ich obręb pocisku wystrzelonego z broni w sposób zgodny z regulaminem strzelnicy.

3. Szczegółowe zasady zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy określa regulamin strzelnicy. Wzorcowy regulamin bezpiecznego funkcjonowania strzelnic zawiera załącznik nr 4 do ustawy.

4. Zatwierdzenie regulaminu strzelnicy następuje w drodze decyzji administracyjnej wydawanej przez właściwego wójta, burmistrza lub prezydenta miasta.

Art. 26. Osoby posiadające uprawnienia do wykonywania polowania mogą używać broni do polowania na zasadach określonych w ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, z późn. zm.²).

Art. 27. 1. Broń sygnałowa może być używana wyłącznie zgodnie z jej przeznaczeniem, szczególnie dotyczy to użycia tej broni w ratownictwie i żegludze, pod warunkiem zachowania zasad bezpieczeństwa przy jej obsłudze. Do użycia broni sygnałowej nie jest wymagane posiadanie pozwolenia na broń.

2. Broń hukowa i historyczna może być używana podczas przedsięwzięć o charakterze artystycznym oraz rekonstrukcji wydarzeń historycznych, pod warunkiem zachowania zasad bezpieczeństwa przy jej obsłudze.

Art. 28. 1. Pracownicy ochrony mogą używać podczas wykonywania czynności zawodowych broni własnej lub obiektowej, pod warunkiem posiadania licencji pracownika ochrony oraz pozwolenia rozszerzonego; gdy pracownik jest umundurowany, broń nie musi być noszona w ukryciu.

2. Umundurowani pracownicy ochrony podczas wykonywania czynności związanych z konwojowaniem transportów środków pieniężnych oraz podczas pełnienia funkcji zabezpieczania obiektów należących do wojska mogą używać broni obiektowej, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2, pod warunkiem posiadania licencji pracownika ochrony oraz pozwolenia rozszerzonego; broń nie musi być noszona w ukryciu.

Rozdział 7

Przewóz broni przez granice

Art. 29. 1. Przywóz broni i amunicji z zagranicy przez obywateli polskich na własne potrzeby wymaga uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, z zastrzeżeniem sytuacji, o których mowa w art. 31 i 32.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, przekraczając granicę, są obowiązane do pisemnego zgłoszenia właściwemu organowi celnemu przywozu broni i amunicji. Organ ten niezwłocznie przekazuje informacje zawarte w zgłoszeniu właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania osoby wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta.

3. Jeżeli osoby, o których mowa w ust. 1, nie posiadają pozwolenia na broń, są obowiązane niezwłocznie złożyć przywożoną broń i amunicję do depozytu właściwego organu celnego, a także, w terminie 14 dni od dnia przywozu broni na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wystąpić do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby wójta, burmistrza lub prezydenta miasta z wnioskiem o wydanie pozwolenia na broń.

4. Koszty związane z deponowaniem broni i amunicji w trybie, o którym mowa w ust. 3, ponosi osoba składająca broń i amunicję do depozytu.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania informacji oraz wzór zgłoszenia, o których mowa w ust. 2, mając na celu zapewnienie skutecznej kontroli przepływu broni i amunicji przez granice.

² Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 175, poz. 1462, z 2006 r. Nr 220, poz. 1600 oraz z 2007 r. Nr 176, poz. 1238.

Art. 30. Wywóz broni i amunicji za granicę przez obywateli polskich wymaga zgody organu właściwego w sprawach wydawania pozwoleń na broń, oprócz sytuacji, o której mowa w art. 32.

Art. 31. W stosunku do obywateli polskich wywożących broń lub amunicję przez granice do krajów Unii Europejskiej nie stosuje się przepisów art. 30, jeżeli broń, której przewóz dotyczy, jest wpisana do ich EKB.

Art. 32. 1. Osobom deklarującym zakup broni palnej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej właściwy ze względu na miejsce zamieszkania wójt, burmistrz lub prezydent miasta poświadcza, na ich wniosek, uprzednią zgodę przewozową, w terminie nie dłuższym niż 5 dni od dnia jej wpływu do danego organu administracji.

2. Uprzednia zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
- 2) firmę lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej;
- 3) siedzibę i jej adres lub adres zamieszkania zbywcy i nabywcy broni palnej;
- 4) adres, na który broń palna ma być dostarczona;
- 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej;
- 6) liczbę jednostek broni palnej.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór uprzedniej zgody przewozowej, z uwzględnieniem danych, o których mowa w ust. 2, mając na celu uzyskanie zgodności z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej.

Art. 33. 1. Przewóz broni i amunicji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może nastąpić na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Obywatele Unii Europejskiej mogą w celach łowieckich i sportowych przywozić oraz wywozić broń oraz amunicję na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie EKB, pod warunkiem że broń ta jest wpisana do karty i są w stanie uzasadnić powód swojej podróży.

Rozdział 8

Posiadanie broni przez cudzoziemców

Art. 34. 1. Członkowie misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz osoby zrównane z nimi na podstawie porozumień międzynarodowych mogą posiadać broń i amunicję na podstawie porozumień międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności.

2. Cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń wydaje terminowe pozwolenie na broń na okres pełnienia przez te osoby funkcji w misjach dyplomatycznych i urzędach konsularnych w Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb i warunki wydawania pozwoleń na broń cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem wymogu przedstawienia dokumentu o charakterze pozwolenia na broń, wydanego cudzoziemcowi przez właściwy organ państwa, którego jest obywatelem, mając na celu zgodność procedury z porozumieniami międzynarodowymi obowiązującymi Rzeczpospolitą Polską.

Art. 35. Cudzoziemcy niewymienieni w art. 34 ust. 1 mogą posiadać broń i amunicję, jeżeli są one niezbędne do wykonywania czynności związanych z ochroną poczty dyplomatycznej,

misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych, przedstawicielstw organizacji międzynarodowych, członków oficjalnych delegacji zagranicznych, a także do innych celów wynikających z zawartych porozumień międzynarodowych lub z zasady wzajemności, z uwzględnieniem przepisu art. 34 ust. 2 i przepisów wydanych na podstawie art. 34 ust. 3.

Art. 36. 1. Przywóz broni i amunicji z zagranicy oraz jej wywóz za granicę przez cudzoziemców, o których mowa w art. 34 ust. 1 i art. 37, wymagają uprzedniego wydania zaświadczenia o wyrażeniu zgody przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej. Zaświadczenie zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od daty przywozu broni i amunicji.

2. Jeżeli upłynął termin ważności zgody, o którym mowa w ust. 1, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni.

4. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w art. 34 ust. 1 i art. 37, nie spełniają warunków określonych w ust. 1 i 2, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

Art. 37. 1. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w polowaniu mogą przywozić i wywozić broń oraz amunicję do niej, jeśli ta broń i amunicja odpowiada ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, z późn. zm.³).

2. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w imprezach sportowych, których regulamin wymaga użycia broni, lub w przygotowaniach do takich imprez mogą przywozić i wywozić broń oraz amunicję do niej, jeśli ta broń i amunicja odpowiada kryteriom określonym w zaproszeniu na daną imprezę sportową.

3. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2, odbywa się na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, które zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.

4. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3, uprawnia cudzoziemców do nabycia amunicji do broni określonej w tym zaświadczeniu.

5. Jeżeli upłynął termin ważności zaświadczenia, o którym mowa w ust. 3, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

6. W szczególnie uzasadnionych przypadkach właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca wójt, burmistrz lub prezydent miasta może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

7. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w ust. 1 i 2, nie spełniają warunków określonych w ust. 1-3 i 5, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej

³ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 175, poz. 1462, z 2006 r. Nr 220, poz. 1600 oraz z 2007 r. Nr 176, poz. 1238.

lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

8. Cudzoziemiec może zbyć przywiezioną broń zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 18.

9. Cudzoziemców obowiązują zasady przenoszenia, przechowywania i używania broni, o których mowa w art. 21, 22, 24, 26 i 27.

10. Przepisy ust. 1-9 stosuje się odpowiednio do obywateli polskich mających miejsce stałego pobytu za granicą.

Art. 38. 1. Cudzoziemcy niewymienieni w art. 34 ust. 1, posiadający upoważnienie władz swojego państwa do nabycia danego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni, poświadczone przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, mogą nabywać broń na podstawie zaświadczenia wydanego przez organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń, o którym mowa w ust. 2.

2. Na wniosek cudzoziemca posiadającego dokumenty, o których mowa w ust. 1, właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca wójt, burmistrz lub prezydent miasta wydaje zaświadczenie uprawniające do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni.

3. Nabyta broń musi być niezwłocznie odesłana na zagraniczny adres nabywcy, wskazany w dokumencie o którym mowa w ust. 1; wysyłka musi się odbywać zgodnie z art. 23.

4. Właściwy organ celny niezwłocznie zawiadamia o fakcie wywozu broni nabytej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemca organ administracji właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń, o którym mowa w ust. 2.

5. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń niezwłocznie zawiadamia właściwe władze państwa, które wydało cudzoziemcowi upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, o nabyciu broni przez cudzoziemca i jej wywozie.

6. Minister właściwy w sprawach wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania informacji, o których mowa w ust. 4 i 5, mając na celu zapewnienie skutecznej kontroli przepływu broni i amunicji przez granice.

Rozdział 9

Przepisy porządkowe i karne

Art. 39. Posiadacz broni w przypadku jej utraty jest obowiązany niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 24 godzin od chwili stwierdzenia utraty broni, zawiadomić o tym Policję.

Art. 40. Osoba posiadająca pozwolenie na broń jest obowiązana w razie zmiany miejsca zamieszkania zawiadomić o tym fakcie pisemnie, w terminie 14 dni od dnia zmiany miejsca zamieszkania, właściwego ze względu na nowe miejsce zamieszkania wójta, burmistrza lub prezydenta miasta.

Art. 41. 1. Jeżeli interes bezpieczeństwa państwa lub porządek publiczny tego wymagają, minister właściwy do spraw wewnętrznych może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, na obszarze całego państwa lub na określonych obszarach, zakaz przenoszenia wszelkiego rodzaju broni lub niektórych jej rodzajów na czas określony.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, może dotyczyć wszystkich osób posiadających broń zgodnie z przepisami niniejszej ustawy, albo może być wydany z wyłączeniem posiadaczy pozwolenia rozszerzonego.

Art. 42. 1. Cofnięcie uprawnień do posiadania broni następuje obligatoryjnie z chwilą niespełnienia warunków, o których mowa w art. 10, 15 oraz 16, i jest wydawane w trybie decyzji administracyjnej przez właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub miejsce rejestracji podmiotu wójta, burmistrza lub prezydenta miasta.

2. Powiadomienie urzędu odpowiedniego w sprawie wydania broni następuje niezwłocznie po zaistnieniu sytuacji niespełnienia warunku i spoczywa odpowiednio na organach policji, prokuratury lub placówce orzecznictwa medycznego.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, tryb powiadamiania, o którym mowa w ust. 2, mając na celu zapewnienie należytej kontroli posiadaczy broni, przy jednoczesnym zachowaniu poufności ich danych osobowych.

Art. 43. 1. Karze grzywny podlega, kto:

- 1) przenosi broń i amunicję z uchybieniem zasad określonych w art. 20, 21 i 42,
- 2) nosi w ukryciu załadowaną broń nie posiadając pozwolenia rozszerzonego,
- 3) przechowuje broń lub amunicję z uchybieniem zasad określonych w art. 22,
- 4) przesyła broń lub amunicję z uchybieniem zasad określonych w art. 23,
- 5) używa broni niezgodnie z zasadami określonymi w art. 24, 26, 27 i 28,
- 6) przewozi broń przez granice z uchybieniem zasadom określonym w art. 29 i 30,
- 7) nie dopełnia terminów, o których mowa w art. 39 i 40.

2. W sprawach o wykroczenia, o których mowa w ust. 1 i 2, można ponadto orzec utratę uprawnień do posiadania broni na okres od roku do lat trzech. Utrata uprawnień, w przypadku ponownego ubiegania się o pozwolenie na broń po okresie karencji, jest równoznaczna z koniecznością powtórzenia procedury uzyskiwania pozwolenia, o której mowa w art. 12 i 13

Art. 44. W sprawach o przestępstwo, o którym mowa w art. 263 kodeksu karnego, sąd może orzec jako środek zapobiegawczy czasowe zawieszenie uprawnień do posiadania broni; w takim wypadku właściciel broni lub amunicji obowiązany jest zdać je do depozytu albo zbyć; koszty depozytu pokrywa właściciel.

Art. 45. 1 Osoby, które weszły w posiadanie broni lub amunicji w związku ze swoim udziałem w walce o suwerenność i niepodległość Polski, jeżeli udział ten jest określony jako podstawa do nabycia uprawnień kombatanckich w rozumieniu ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371, z późn. zm.) uzyskują prawo do posiadania tej broni i pozwolenie podstawowe. W tym wypadku nie stosuje się wymogu zdawania egzaminu dopuszczającego, o którym mowa w art. 13.

2. Warunkiem uzyskania prawa o którym jest mowa w ust. 1 jest, aby wobec osoby mającej uzyskać prawo do posiadania broni nie zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 10, oraz złożenie wniosku o wydanie pozwolenia na broń, do którego należy dołączyć:

- 1) informację o wnioskodawcy z Krajowego Rejestru Karnego;
- 2) zaświadczenie od lekarza orzecznika, po zasięgnięciu w razie potrzeby opinii lekarzy specjalistów.

3. W razie śmierci osoby, o której mowa w ust. 1, ustawę stosuje się także do osób jej najbliższych w rozumieniu art. 115 § 11 Kodeksu karnego.

4. Przepisu nie stosuje się do osób, które dopuściły się któregokolwiek z czynów określonych w art. 21 ust. 2, z zastrzeżeniem ust. 3, ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego.

5. W razie wątpliwości, czy udział w walce o suwerenność i niepodległość osoby, o której mowa w ust. 1, lub osoby zmarłej, o której mowa w ust. 3, stanowi podstawę do

nabywania uprawnień kombatanckich – Policja, a w przypadku żołnierzy zawodowych Żandarmeria Wojskowa występują o opinię do Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych.

Art. 46. 1. Pozbawianie broni cech użytkowych może być dokonywane wyłącznie przez koncesjonowanych rusznikarzy, w zgodzie ze sztuką rusznikarską i w taki sposób, aby skutecznie uniemożliwić odtworzenie przerobionych części.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zasady pozbawiania broni cech użytkowych, o których mowa w ust. 1, kierując się wytycznymi określonymi przez Komisję Wspólnot Europejskich na podstawie art. 13a ust.2 Dyrektywy Rady nr 91/477/WE z dnia 18 czerwca 1991 r. dotyczącej kontroli nabywania i posiadania broni (z późn. zm.), mając na celu uzyskanie zgodności polskiego stanu prawnego ze stanem prawnym państw sąsiednich, należących do Unii Europejskiej.

Rozdział 10

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 48. 1. Wydane do dnia wejścia w życie ustawy pozwolenia na broń do celów sportowych, łowieckich i kolekcjonerskich stają się pozwoleniami podstawowymi.

2. Okresy posiadania broni przed wejściem w życie ustawy zalicza się do okresu, o którym mowa w art. 13.

3. Wydane do dnia wejścia w życie ustawy pozwolenia na broń do celów ochrony osobistej stają się pozwoleniami rozszerzonymi, pod warunkiem zdania przez ich posiadaczy egzaminu, o którym mowa w art. 14 ust. 1 pkt 2, w terminie 36 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy; w przypadku niezdania egzaminu w wymaganym czasie pozwolenie na broń do celów ochrony osobistej staje się pozwoleniem podstawowym.

Art. 49. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie przepisów upoważniających uchylonych niniejszą ustawą pozostają w mocy do czasu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie przepisów upoważniających uchwalonych niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, o ile nie pozostają w sprzeczności z jej przepisami.

Art. 50. Traci moc ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525, z późn. zm.⁴).

Art. 51. Ustawa wchodzi w życie w terminie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Załączniki do ustawy
z dnia2008 r.
(poz.)

Załącznik nr 1

⁴ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, oz.959, z 2006 r. Nr 104 poz. 708 i 711 oraz z 2007 r. Nr 176, poz. 1238.

Wykaz stanów chorobowych i istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego wyłączających prawo do posiadania broni

§ 1. Występujące w niniejszym załączniku określenia stanów chorobowych i zaburzeń funkcjonowania psychologicznego są zgodne z Międzynarodową Statystyczną Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (ICD 10).

§ 2. Wykaz stanów chorobowych i istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego wykluczających możliwość wydania pozwolenia na broń:

- 1) organiczne zaburzenia psychiczne włącznie z zespołami objawowymi;
- 2) zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane używaniem substancji psychoaktywnych, z wyłączeniem palenia tytoniu;
- 3) schizofrenia, zaburzenia typu schizofrenii (schizotypowe) i urojeniowe;
- 4) zaburzenia nastroju (afektywne);
- 5) upośledzenie umysłowe;
- 6) zaburzenia osobowości;
- 7) zaburzenia nawyków i popędów;
- 8) całościowe zaburzenia rozwojowe;
- 9) stany chorobowe istotnie zwiększające ryzyko napadowych zaburzeń orientacji i świadomości, np. padaczka, narkolepsja;
- 10) istotne zaburzenia funkcji psychomotorycznych (psychoruchowych), np. płasawica.

Załącznik nr 2

Wymagania i procedura przeprowadzania egzaminu dopuszczającego

§ 1. Egzamin dopuszczający organizuje i przeprowadza organ wydający pozwolenia na broń. Egzaminatorami mogą być wyłącznie osoby posiadające uprawnienia zawodowe instruktora strzelectwa sportowego. Egzamin powinien być zorganizowany przynajmniej raz w miesiącu, a w przypadku dużej liczby chętnych odpowiednio częściej.

§ 2. Osoba przystępująca do egzaminu dopuszczającego do posiadania pozwolenia na broń musi wykazać się znajomością:

- 1) przepisów prawa dotyczących broni i amunicji (ustawa o broni i amunicji oraz rozporządzenia wykonawcze do niej);
- 2) przepisów prawa dotyczących obrony koniecznej i stanu wyższej konieczności;
- 3) zasad bezpieczeństwa przy obsłudze broni palnej;
- 4) podstawowej wiedzy na temat strzelania (zasady bezpieczeństwa przy strzelaniu, prawidłowe trzymanie broni, zasady celowania, ściąganie spustu);
- 5) zasad bezpiecznego zachowania się na strzelnicy.

§ 3. Minister odpowiedni do spraw wewnętrznych opracuje zestaw 100 pytań i odpowiedzi, przy czym każde zagadnienie wymienione w ust. 2 powinno być opisane przy pomocy 20 pytań; pytania zebrane są w grupach odpowiadającym odpowiednim zagadnieniom.

§ 4. Egzamin dopuszczający jest egzaminem pisemnym, w formie testu wyboru; egzamin składa się z 10 pytań, zdający losuje z puli 100 pytań po 2 z każdej grupy tematycznej. Do zaliczenia egzaminu należy udzielić minimum 9 poprawnych odpowiedzi na pytania.

Wymagania i procedura przeprowadzania egzaminu kompetencyjnego

§ 1. Egzamin kompetencyjny organizuje i przeprowadza organ wydający pozwolenia na broń. Egzaminatorami mogą być wyłącznie osoby posiadające uprawnienia zawodowe instruktora strzelectwa sportowego i licencję sędziowską w specjalności: strzelectwo dynamiczne (RO). Egzamin powinien być zorganizowany przynajmniej raz w miesiącu, a w przypadku dużej liczby chętnych odpowiednio częściej.

§ 2. Egzamin kompetencyjny składa się z części praktycznej, w formie zadania strzeleckiego; zadanie wymaga oddania 10 strzałów, jego dokładny opis zawiera § 5.

§ 3. Egzamin kompetencyjny przeprowadzony jest przy użyciu broni palnej krótkiej i amunicji będącej własnością osoby przystępującej do egzaminu; energia wylotowa pocisku wystrzeliwanego z broni nie może być mniejsza niż 200 J ani większa niż 1000 J; amunicja wyłącznie z pociskiem jednolitym, pełnopłaszczowym lub półpłaszczowym.

§ 4. Egzamin kompetencyjny należy przeprowadzać przy użyciu tarczy TS-9 oraz przy pomocy urządzenia pozwalającego na odmierzenie czasu 30 sekund. Sygnał startowy dźwiękowy, wydany gwizdkiem albo przy pomocy elektronicznego timera odmierzającego czas strzelania. Barykada o szerokości 1 m i wysokości min. 2 m, wykonana z drewna, bez elementów metalowych, musi umożliwiać stabilne oparcie dla strzelającego.

§ 5. Procedura przebiegu strzeleckiego:

- 1) dwie tarcze umieszczone są w odległości 10 m od barykady, w odległości 3 m od siebie (mierzone na zewnętrznych krawędziach tarcz); stanowisko startowe w odległości 5 m od barykady; stanowisko startowe i barykada są umieszczone współosiowo.
- 2) broń załadowana jest pięcioma nabojami (pistolety nieprzeładowane, z pustą komorą naboją; rewolwery mają mieć kurek spuszczone), schowana do kabury. Broń w kaburze musi być ukryta pod ubraniem w taki sposób, aby była niewidoczna dla postronnego obserwatora. Drugie pięć naboży należy umieścić w odpowiednim nośniku zapasowej amunicji (zapasowy magazynek, szybkoładowacz itp.);
- 3) po sygnale startowym należy przemieścić się za barykadę i ostrzelać każdą tarczę pięcioma strzałami – lewą tarczę z lewej strony barykady, prawą tarczę z prawej strony barykady. Po ostrzeleniu pierwszej tarczy należy przeładować broń, chowając się za barykadą, po czym ostrzelać drugą tarczę z drugiej strony barykady. Kolejność ostrzeliwania tarcz jest dowolna.
- 4) ostrzeliwanie tarcz musi być prowadzone z wykorzystaniem barykady jako zasłony, stopy strzelającego muszą być w całości schowane za barykadą.
- 5) czas wykonania całego zadania wynosi 30 sekund i jest liczony od sygnału startowego do ostatniego strzału oddanego przez zdającego.
- 6) warunkiem zaliczenia egzaminu jest trafienie w przewidzianym limicie czasu obydwu tarcz wszystkimi strzałami (w każdej tarczy musi być po pięć przestrzelin) oraz uzyskanie na każdej tarczy wyniku minimum 21 punktów.

- 7) podczas wykonywania całego zadania broń po wyjęciu z kabury musi być skierowana lufą w stronę bezpieczną; oddanie strzału przypadkowego (w tym zwłaszcza strzału podczas wyjmowania broni z kabury, przemieszczania się, wymiany magazynka) lub skierowanie lufy w kierunku niebezpiecznym powoduje natychmiastowe przerwanie strzelania i zakończenie egzaminu z wynikiem negatywnym.

§ 6. Egzamin kompetencyjny w przypadku jego zaliczenia kończy się wystawieniem zaświadczenia, które musi zawierać dane osoby zdającej, miejsce i datę egzaminu, dane organu przeprowadzającego egzamin oraz dane osoby prowadzącej; musi być podpisany przez osobę upoważnioną do przeprowadzania egzaminu. Zaświadczenie o zaliczeniu egzaminu należy przedłożyć właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania osoby ubiegającej się lub posiadającej pozwolenie na broń rozszerzone wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta.

Załącznik nr 4

Wzorcowy regulamin bezpiecznego funkcjonowania strzelnic

§ 1. Niniejszy załącznik określa wzorcowy regulamin bezpiecznego funkcjonowania strzelnic, z uwzględnieniem:

- 1) warunków korzystania ze strzelnicy;
- 2) sposobu obchodzenia się z bronią;
- 3) sposobu zachowania się osób przebywających na strzelnicy.

§ 2. Użyte w załączniku określenia oznaczają:

- 1) strzelnica – obiekt przeznaczony do prowadzenia strzelań szkoleniowych, sportowych i rekreacyjnych oraz treningów strzeleckich;
- 2) prowadzący strzelanie – osobę upoważnioną przez właściciela lub zarządcę strzelnicy, która odbyła przeszkolenie w zakresie prowadzenia strzelania oraz udzielania pomocy medycznej w jednostkach prowadzących takie szkolenia;
- 3) bezpieczne kierunki ostrzału – kierunki, wyłącznie w które można strzelać;
- 4) stanowisko strzeleckie – wskazane przez prowadzącego strzelanie miejsce lub obszar wewnątrz osi strzeleckiej, z którego można wyłącznie prowadzić ostrzeliwanie celów;
- 5) linia bezpieczeństwa – linia wyznaczona osobno dla każdej osi strzeleckiej ustalająca jej koniec z poza której, nie można strzelać na tej osi strzeleckiej;
- 6) strefa bezpieczeństwa – oznaczone miejsce przeznaczone do pakowania i rozpakowywania broni, treningu bezstrzałowego, czyszczenia lub innych czynności bez amunicji;
- 7) punkt sanitarny – miejsce umieszczenia apteczki.

§ 3. Właściciel lub zarządca strzelnicy, na podstawie wzoru regulaminu określonego w § 6, jest obowiązany opracować szczegółowy regulamin strzelnicy, w którym w szczególności może określić dodatkowe warunki bezpieczeństwa dla osób przebywających na strzelnicy.

§ 4. Właściciel lub zarządca strzelnicy zakazujący noszenia broni w stanie załadowanym na terenie strzelnicy musi wyznaczyć miejsce bezpiecznego rozładowania broni tuż przy wejściu na teren strzelnicy.

§ 5. Szczegółowy regulamin strzelnicy musi być wywieszony na strzelnicy w widocznym miejscu, możliwie blisko wejścia na teren strzelnicy. Każda osoba korzystająca ze strzelnicy musi poświadczyć znajomość regulaminu i zobowiązać się do jego przestrzegania.

§ 6. Wzór regulaminu bezpiecznego funkcjonowania strzelnicy:

Regulamin strzelnicy [wzór]

Rozdział 1

Warunki korzystania ze strzelnicy

§ 1. Prowadzący strzelanie:

- 1) odpowiada za bezpieczeństwo użytkowników strzelnicy oraz osób im towarzyszących;
- 2) wyznacza korzystającym ze strzelnicy stanowiska strzeleckie, a osobom towarzyszącym miejsce bezpiecznego pobytu;
- 3) prowadzi książkę rejestru pobytu na strzelnicy, w której zamieszcza się następujące dane:
 - a) imię i nazwisko korzystającego ze strzelnicy,
 - b) rodzaj i kaliber broni, z której przeprowadzono strzelanie,
 - c) numer pozwolenia na broń lub określenie właściciela broni,
 - d) godzinę przyjscia i wyjścia ze strzelnicy,
 - e) nazwę organu, który wydał pozwolenie na broń, przy czym wymóg ten dotyczy osoby wnoszącej na strzelnicę własną broń,
 - f) oświadczenie korzystającego ze strzelnicy o zapoznaniu się z regulaminem strzelnicy i przepisami bezpieczeństwa, potwierdzone własnoręcznym podpisem.

§ 2. Na strzelnicy zabrania się:

- 1) osobom towarzyszącym osobom korzystającym ze strzelnicy wchodzenia za linię bezpieczeństwa bez zgody korzystających,
- 2) używania broni osób korzystających ze strzelnicy bez zgody jej użytkownika,
- 3) spożywania alkoholu lub używania środków odurzających oraz przebywania na terenie strzelnicy osób będących pod ich wpływem,
- 4) wnoszenia jakiegokolwiek amunicji (włącznie z treningową i ślepą) do stref bezpieczeństwa.

§ 3. Na strzelnicy, w miejscu widocznym, umieszcza się:

- 1) regulamin strzelnicy;
- 2) plan strzelnicy z oznaczeniem:
 - a) bezpiecznych kierunków ostrzału,
 - b) linii bezpieczeństwa wszystkich osi strzeleckich,
 - c) stref bezpieczeństwa,
 - d) punktu sanitarnego,
 - e) dróg ewakuacji,
 - f) miejsca instalacji telefonu lub innych urządzeń łączności;
- 3) wykaz sygnałów i komunikatów alarmowych;
- 4) informację o sposobie połączenia się z najbliższym punktem pomocy medycznej.

§ 4. Za szkody powstałe podczas strzelania zgodnie z regulaminem odpowiada właściciel lub zarządca strzelnicy, a także instruktor prowadzący strzelanie lub trening strzelecki.

§ 5. Za spowodowanie wypadku odpowiada korzystający ze strzelnicy, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Rozdział 2

Sposób obchodzenia się z bronią

§ 6. 1. Broń na strzelnicy przenosi się zabezpieczoną przed dostępem osób trzecich, schowaną np. w kaburze, pokrowcach lub kasetach przeznaczonych do przenoszenia broni.

2. Wyjmowanie broni odbywa się:

1) na stanowisku strzeleckim;

2) w strefie bezpieczeństwa.

3. Wszelkich czynności związanych z obsługą broni dokonuje się wyłącznie z lufą skierowaną w kierunku bezpiecznym.

§ 7. Po zakończeniu strzelania korzystający ze strzelnicy przed jej opuszczeniem zgłasza ten fakt prowadzącemu strzelanie i odnotowuje to w książce rejestru pobytu na strzelnicy.

§ 8. Zabrania się strzelania oraz celowania do ludzi i zwierząt.

Rozdział 3

Sposób zachowania się osób przebywających na strzelnicy

§ 9. Korzystający ze strzelnicy jest obowiązany ściśle przestrzegać poleceń wydawanych przez prowadzącego strzelanie.

§ 10. Zabrania się wchodzenia przed stanowisko strzeleckie bez zgody prowadzącego strzelanie.

§ 11. Po komendzie STOP, wydanej przez prowadzącego strzelanie lub inną osobę, strzelający bezzwłocznie przerywają strzelanie.

§ 12. Na teren strzelnicy zwierzęta mogą być wprowadzone tylko w wyjątkowych przypadkach oraz obowiązkowo powinny być trzymane na uwięzi i pod ścisłym nadzorem opiekuna.

§ 13. Osobę naruszającą regulamin strzelnicy usuwa się ze strzelnicy.

LISTA ROZPORZĄDZEŃ WYKONAWCZYCH DO USTAWY

Minister właściwy do spraw wewnętrznych:

- * wzory pozwoleń, wysokość opłaty [art. 11 ust. 9]
- * maksymalne stawki opłaty za egzaminy [art. 13 ust. 6 i art. 14 ust. 4]
- * wzór Europejskiej Karty Broni [art. 17 ust. 8]
- * warunki, jakie muszą spełniać magazyny broni [art. 22 ust. 2]
- * tryb przekazywania informacji o zgłoszeniu przywozu broni i amunicji [art. 29 ust. 5]
- * tryb przekazywania informacji o nabyciu broni przez cudzoziemca [art. 38 ust. 6]
- * system przekazywania i archiwizacji danych dotyczących obrotu bronią i wzory pieczęci poświadczających wykonanie czynności rejestracji broni [art. 42 ust. 3]
- * zasady dokonywania przeróbek broni, o których mowa w art. 6 ust. 9 [art. 46 ust. 2]

Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego:

- * warunki przechowywania zbiorów oraz ich ekspozycji, jakie musi spełniać placówka muzealna, osoba prawna lub osoba fizyczna gromadząca zabytki kultury [art. 16 ust. 2]

Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych:

- * tryb i warunki wydawania pozwoleń na broń cudzoziemcom [art. 34 ust. 3]

Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia:

- * tryb powiadamiania urzędu odpowiedniego w sprawie wydania broni o niespełnianiu warunków posiadania broni [art. 42 ust. 3]